

ชื่อเรื่องวิจัย

การพัฒนาทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร

วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

โดยใช้ชุดการฝึกทักษะการสะกดคำ

ชื่อผู้วิจัย

นางสาวรัตนภัคชร์ วรรณรัตน์

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ กรุงเทพมหานคร

ปีการศึกษา 2560

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ โดยใช้ชุดการฝึกทักษะการสะกดคำ
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวรัตนกัญชร วรรณรัตน์วัชร
สาขาวิชา	ภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ
ปีการศึกษา	2558

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้ชุดฝึกกับหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบประเมินการสะกดคำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าT-test

ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพและทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 มีประสิทธิภาพดีขึ้น นักศึกษาสามารถสะกดคำที่ยากขึ้นได้ และนักศึกษาสามารถออกเสียงการสะกดคำได้ และมีความมั่นใจในการสะกดมากขึ้นกว่าเดิม

กิตติกรรมประกาศ

จากการทำงานวิจัยนี้ ขอกราบขอบพระคุณท่าน ดร.สมศักดิ์ รุ่งเรือง ที่ให้โอกาสในการทำงานวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์รัชฎา ธรรมิสกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการทำชุดฝึกเป็นอย่างดี

นางสาวรัตนกัญชร วรภัทร์ธนวัชร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(2)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
บทที่	
1 บทนำ.....	
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตการวิจัย.....	2
สมมติฐานการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	
ความหมายของการสะกดคำ.....	4
ความสำคัญของการสะกดคำ.....	4
ปัญหาในการสะกดคำ.....	5
ความมุ่งหมายในการสอนสะกดคำ.....	6
ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การออกเสียง และการสะกดคำ.....	7
ความหมายของชุดฝึกทักษะ.....	7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
งานวิจัยภายในประเทศ.....	12
งานวิจัยภายนอกประเทศ.....	13
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	14
เครื่องมือในการวิจัย.....	14
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	14
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	15
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	15

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	16
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	16
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปผล	17
อภิปรายผล	18
ข้อเสนอแนะ	18
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	18
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	18
ภาคผนวก	
ก	20
บรรณานุกรม	22
ประวัติผู้วิจัย	23

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษได้รับการกำหนดให้เรียนในทุกช่วงชั้น ซึ่งสถานศึกษาสามารถจัดเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียนและจัดเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัดและตามความสนใจอีกด้วย อีกทั้งในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพและยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลายทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Live long learning) โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่นๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 1)

โรงเรียนจึงเป็นแหล่งการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 1) นอกจากนี้แล้ว การเรียนภาษาอังกฤษนั้นปัญหาที่พบบ่อยเสมอก็คือการสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งไม่เพียงแต่จะพบในบรรดาผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองเท่านั้น แม้ผู้เรียนภาษาของตนเอง เช่น นักเรียนไทยที่เรียนภาษาไทยหรือนักเรียนอเมริกันที่เรียนภาษาอเมริกันก็ยังสะกดคำในภาษาของตนไม่ค่อยถูกต้องเช่นกัน (สุนทร สุนันท์ชัย 2511 : 18)

ผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานสอนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า การสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นผู้สอนจะต้องสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง จึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่สัมพันธ์กัน ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งจากการสำรวจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย มีความสำคัญมาก และเป็นปัญหาค้นพื้นฐานอันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางด้านต่างๆ คือ นักเรียนสะกดคำภาษาอังกฤษไม่เป็น นักเรียนบางคนเขียนภาษาไทยกำกับไว้ได้คำ เวลาอ่าน นักเรียนก็มักจะอ่านภาษาไทยแทนภาษาอังกฤษ

ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถอ่านคำนั้นๆ ได้จริง สังเกตได้ว่าผู้เรียนที่อ่านคำได้อย่างถูกต้องด้วยความเข้าใจนั้น เป็นผู้ที่จะถอดคำเป็น ซึ่งเมื่อสะกดคำเป็น สามารถอ่านคำได้ก็จะสามารถเขียนได้ตามลำดับ ดังนั้นการสะกดคำจึงเป็นพื้นฐานสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องวางรากฐานการสะกดคำให้นักเรียนเข้าใจอย่างถ่องแท้ รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ถูกต้อง สำหรับนักเรียนที่สะกดคำภาษาอังกฤษไม่เป็นนั้นมีผลทำให้ทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านอื่นๆ ไม่บรรลุเป้าประสงค์ทางการศึกษาด้วย อีกทั้งอาจนำไปสู่ความล้มเหลวในการเรียนการสอนซึ่งแสดงให้เห็นจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ตกต่ำของนักเรียนที่มีจุดอ่อนในเรื่องของการสะกดคำ ดังนั้นการสอนสะกดคำภาษาอังกฤษ ครูควรสอนแบบทักษะสัมพันธ์ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สอดคล้องกัน ผู้วิจัยจึงได้ใช้ชุดการสอนซึ่งประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ ชุดแบบฝึกการสะกดคำ และแบบทดสอบการสะกดคำ เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการสะกดคำ รวมไปถึงการพัฒนาทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างถูกต้องเข้าใจและมีประสิทธิภาพต่อไป ซึ่งกรอบแนวคิดของงานวิจัยคือ การผสมผสานระหว่างหลักการสะกดคำกับหลัก Phonics เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน โดยที่ 3 ส่วนนี้จะถูกบูรณาการเข้าด้วยกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้ชุดฝึกกับหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการ

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ประจำปีการศึกษา 2560

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการ ที่ทำการฝึกฝนการสะกดคำโดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ มีทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำที่สูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ

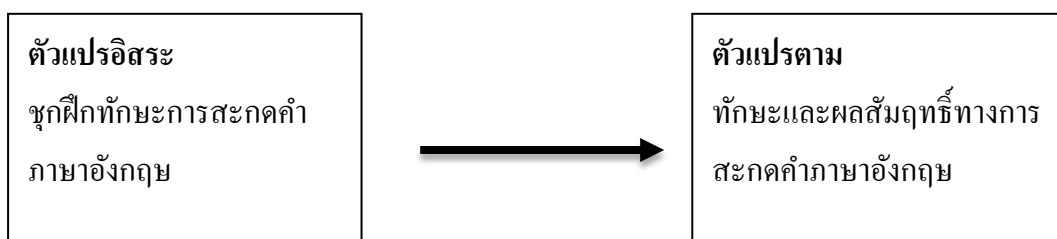
นียมศัพท์เฉพาะ

1. วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 หมายถึง รายวิชา ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หลักสูตรฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2546 ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. การสะกดคำ หมายถึง การนำพยัญชนะ สระ และตัวสะกด มาประสมกันเป็นคำที่มีความหมาย สามารถ อ่าน พูด และเขียนได้อย่างถูกต้อง
3. แบบชุดฝึก หมายถึง ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ จากหนังสือ Standard English Grammar ของ
อ.สำราญ คำยิ่ง
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ
5. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการเสริมทักษะในด้านการสะกดคำภาษาอังกฤษจะช่วยพัฒนาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ
2. ทำให้ทราบถึงการเสริมทักษะในด้านการสะกดคำภาษาอังกฤษช่วยให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ มีความมั่นใจและมีความกล้าในการสะกดคำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำ

1. ความหมายของการสะกดคำ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของการสะกดคำไว้ต่าง ๆ กัน เช่น คาร์เตอร์ วี กูด (Good 1945 : 383) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้ เกิดจากการให้ชื่อหรือออกเสียงตัวอักษรเป็นคำๆ ไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงคำหนึ่งที่ทุกคนยอมรับ ซึ่งคล้ายกับคำจำกัดความของ โนอา เวบสเตอร์ (Webster 1965 : 2190) ซึ่งกล่าวว่า การสะกดคำ คือศิลปะหรือเทคนิคในการจัดอักษรต่างๆ ให้เป็นคำตามแบบที่ทุกคนยอมรับ แต่จอร์จ เอช วอลลินส์ (Vallins 1965 : 16) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำที่แปลกออกไปว่า การสะกดคำส่วนใหญ่คือเรื่องราวเกี่ยวกับตา เวลาอ่านหนังสือ ผู้อ่านจะเห็นกระสวนของคำบนกระดาษ ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความหมายของคำโดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเสียงเลย จึงควรที่จะกล่าวว่า การสะกดคำเป็นเรื่องที่ไม่เฉพาะเจาะจง การสะกดคำจะกำหนดได้ตามธรรมเนียม และความคิดของผู้สะกดคำนั้นๆ จากคำจำกัดความนี้ จะเห็นได้ว่าการสะกดคำเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง เพื่อให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนเอง ลงเป็นตัวหนังสือ ให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายได้

2. ความสำคัญของการสะกดคำ

ประยูทธ วัชรประดิษฐ์ (2516 : 98) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว เพราะไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใด จะต้องอ่านคำและประโยคได้พร้อมกับสามารถเขียนบันทึกได้คืออีกด้วย การสะกดคำ จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนด้านภาษา ถ้านักเรียนอ่านออกเขียนได้ สะกดถูกต้อง นักเรียนก็จะสามารถนำประโยชน์ไปใช้ในวิชาอื่นๆ ได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เฮอร์เนส ฮอร์น (Horn 1954 : 13) ซึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำว่า การสะกดคำเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะเพิ่มพูนทักษะในการเขียน นอกจากนี้ สมบูรณ์ พรธนาภพ (2516 : 59) ได้เน้นถึงความสำคัญในการเขียนให้ถูกต้องของตัวสะกดว่า การเขียนให้ถูกต้องของตัวสะกดเป็นสิ่งสำคัญมากในชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นระยะปลูกฝังความรู้พื้นฐาน การเขียนใดๆก็ตาม ครูควรจะยืนยันให้ให้นักเรียนเขียนถูกต้องตัวสะกด และเข้าใจความหมายพร้อมกัน ซึ่งในเรื่องนี้ ไพจิตร วัฒนาภูล (2517 : 1) ได้สนับสนุนว่าตัวอักษรที่เราเขียนลงไปนั้นถ้าเราเขียนผิดก็เหมือนกับเราพูดผิด ความหมายของคำก็เปลี่ยนแปลงไป อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายไปคนละอย่างกับที่ผู้เขียนต้องการ หรือถึงกับไม่เข้าใจความหมายนั้นเลยก็ได้ การสะกดคำให้ถูกต้องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเขียนดังที่ เจมส์ ลูนเบิร์ก (Lunenburg 1959 : 179) กล่าวว่า การสะกดคำจัดว่าเป็นหนึ่งในรายละเอียดที่มีบทบาทในชีวิตประจำวัน การ

สะกดคำผิดจะลดประสิทธิภาพของการเขียนลง ปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะพิจารณากำหนดหรือตัดสินระดับคุณภาพของการศึกษาของบุคคลจากอัตราความถูกต้องในการสะกดคำของบุคคลนี้ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เฮอร์เนส ฮอร์น (Horn 1954 : 3) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำผิดนั้นจะทำให้ผู้ที่มาร่วมงานเขียนขึ้นนั้นๆ มองเห็นคุณค่าของหรือความสามารถของผู้เขียนต่ำลง และนอร์แมน เลวิส (Lewis 1963 : 7) ยังกล่าวสนับสนุนอีกว่าเรามีโอกาสเขียนหนังสือสะกดตัวผิดได้มาก ถ้าหากไม่ระมัดระวัง และการเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านมองความสามารถในการเขียนลดลงแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ที่สำคัญของผู้เขียนอีกด้วย ดังเช่นที่อาจารย์สอนภาษาไทยหลายท่านในปัจจุบันได้พิจารณาเห็นว่านักเรียนมักเขียนสะกดตัวผิดมีส่วนสำคัญมาก ถึงกับให้ผู้สมัครงาน พลาดโอกาสไม่ได้เข้าทำงานในตำแหน่งต่างๆ เนื่องจากการเขียนสะกดการันต์ผิดพลาด (นิตยา ฤทธิโยธี 2507 : 22)

3. ปัญหาในการสะกดคำ

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า การสะกดคำมีความสำคัญมากในการสื่อสาร โดยวิธีเรียน ทั้งนี้เพราะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายที่ถูกต้องจากเรื่องราวต่างๆ ได้ และการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการฟัง พูด อ่าน และเขียนเด็กจำเป็นต้องเรียนรู้คำที่เป็นมาตรฐานในการเรียนเบื้องต้น (รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา 2516 : 146) ทั้งนี้การสะกดคำนับว่าสร้างปัญหาให้แก่ผู้เขียนมากพอสมควร คมคาย จงเจริญสุข (2502 : 63) ได้กล่าวถึงการสะกดคำไว้ว่า ทักษะในการเขียนเป็นทักษะอันสุดท้าย การฟัง การพูดย่อมมาก่อน โดยปกติถ้าพูดได้ การอ่าน การเขียนก็ง่ายขึ้น โดยเฉพาะการเขียนรูปประโยคในความคิดใด ถ้าแสดงออกโดยทางการพูดได้แล้ว ก็ไม่มีปัญหาสำหรับการเขียน จะมีปัญหาอยู่ในเรื่องของการสะกดคำ จึงต้องมีการฝึกฝนให้เพียงพอ แต่นักเรียนเองยังเขียนภาษาไม่ถูก สะกดก็ไม่ถูก ฉะนั้นจะเห็นว่าการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก และต้องอาศัยความสามารถพอสมควร ดังที่ เจ เรมอนด์เกอร์เบอร์ริช (Gerberich 1962 : 622) ได้กล่าวถึงความยากในการเรียนรู้การเขียนสะกดคำไว้ว่าการเรียนรู้การเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถอย่างยิ่ง ต้องมีจินตนาการสูง และความจำดีด้วย ซึ่งธรรมชาติของความสามารถนี้ขึ้นอยู่กับ ระดับความยากง่ายของพยัญชนะและสระที่เรียงกันเข้าเป็นตัวด้วยเหมือนกัน นอกจากนี้ นิยม เรียงจันทร์ (นิยม เรียงจันทร์ และชวาล แพรัตกุล 2524 : 46) ได้กล่าวถึงปัญหาของการสะกดคำไว้อย่างน่าสนใจว่า การเขียนสะกดคำผิดนั้นมักเกิดจากเรื่องเสียงของตัวอักษร หรือการถ่ายทอดเสียงลงไปเป็นตัวอักษร กล่าวคือพยางค์ที่มีเสียงเหมือนกัน แต่มีแบบของการสะกดคำต่างกันจะเห็นได้ว่าเรื่องการสะกดคำนั้นเป็นปัญหาของผู้เขียนในการถ่ายทอดเสียงลงไปเป็นตัวอักษร เป็นพยางค์ หรือเป็นคำที่ถูกต้อง ดังนั้นคนที่มีความสามารถในการสะกดคำดี คือสามารถถ่ายทอดเสียงเป็นพยางค์หรือคำที่ถูกต้องก็จะสามารถตัดปัญหาในการเขียนสะกดคำไปได้

แต่คนที่มีความยากในการสะกดคำไม่ดี ก็จะทำให้เกิดความไม่มั่นใจ และงานเขียนออกมาก็ไม่ดีเท่าที่ควร

เกอร์ทรูด ฮิลเดร็ท, สู่ไร ทัพกะสุด, มาเรียว เปย์ และจอร์จ เอช วอลลินส์ (Hildreth 1955 : 3-5, 2498 : 15-16, Pei 1967 : 336-339, Vallins 1965 : 16) มีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับปัญหาและความยุ่งยากในการสะกดตัวในภาษาอังกฤษว่า เรื่องตัวสะกดในภาษาอังกฤษมักจะก่อความยุ่งยากให้แก่ผู้เขียน แม้แต่ผู้เป็นเจ้าของภาษาเอง เพราะคำบางคำสะกดอย่างเดียวกัน แต่ถึงเวลาออกเสียงจริงๆกลับออกเสียงผิดเพี้ยนไป แต่มีวิธีสะกดตัวได้ต่างๆซึ่งไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัว นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องอาศัยความจำบ้าง เพราะคำบางคำเป็นข้อยกเว้นในภาษา ขณะเดียวกันพวกเขาได้กล่าวถึงความยุ่งยากหรือปัญหาในการสะกดคำในภาษาอังกฤษว่าเป็นเพราะภาษาอังกฤษไม่มีระบบคงที่แน่นอน

แคทริน ดี แบรอน (Baron 1965 : 16-21) ยังกล่าวเพิ่มเติมถึงสาเหตุที่ทำให้การสะกดคำในภาษาอังกฤษเกิดเป็นปัญหาขึ้น ว่าเป็นเพราะเนื่องจากลักษณะของคำเหล่านั้นนั่นเอง และได้สรุปลักษณะที่เป็นปัญหาไว้ว่า เกิดจากการนำอักษรมาเรียงเข้าด้วยกัน (Letter Combination) โดยเฉพาะคำที่ถ่ายทอดมาจากภาษากรีก เพราะภาษากรีกและภาษาอังกฤษใช้พยัญชนะแทนเสียงต่างกัน ภาษาอังกฤษยังมีตัวอักษรแทนเสียงจำกัดอีกด้วย

4. ความมุ่งหมายในการสอนสะกดคำ

ถ้าจะพิจารณาจุดมุ่งหมายในการสอนสะกดคำตามที่ เออร์เนส ฮอร์น (Horn 1954 : 14-15) ได้กำหนดไว้จะพบว่า การสะกดคำมีจุดมุ่งหมายดังนี้

4.1 หาทางพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน โดยไม่จำกัดเพียงการฝึกเฉพาะคำที่นักเรียนรู้จักเท่านั้น แต่รวมทั้งการเพาะนิสัยอิสระในการเขียน มีความรู้ในการเขียนคำต่างๆได้ถูกต้อง และสามารถที่จะตัดสินใจในงานเขียนอื่นๆว่าสะกดผิดถูกเพียงใด

4.2 การสะกดคำจัดว่าเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับภาษา มีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมความตั้งใจของนักเรียนในการแสดงความรู้สึกด้วยการเขียน พัฒนาการในการสะกดคำขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของนักเรียนที่จะทำได้

4.3 เรียนและฝึกการสะกดคำเพื่อเป็นเครื่องมือในการเขียนของนักเรียน

ในการสะกดคำนั้น จำเป็นต้องตั้งจุดมุ่งหมายเฉพาะในการสอน โดยพิจารณาจากความแตกต่างของนักเรียน พื้นฐานประสบการณ์ของนักเรียนแต่ละคน ความสามารถในการเรียนรู้ และความต้องการเป็นหลัก

การสอนให้เด็กรู้จักสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องสอนให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าเด็กจะเรียนอยู่ในชั้นใดก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูประถมศึกษาควรจะสอนให้เด็ก

เรียนรู้คำและสะกดคำได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัยหรือระดับชั้นของเด็ก เพื่อให้เด็กได้ใช้ความรู้ด้านนี้สำหรับศึกษาวิชาอื่นหรือเพื่อศึกษาในชั้นที่สูงขึ้นต่อไป เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้อื่นเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้องรวดเร็ว ทั้งจะช่วยให้เกิดทัศนคติแก่ผู้ที่ได้อ่านข้อความที่เขียนนั้นด้วย (นิตยา ฤทธิโยธี 2507 : 402-403)

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 121, 146) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนสะกดคำไว้ว่า การสอนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียน การสอนสะกดคำ มีจุดมุ่งหมายดังนี้คือ

1. ช่วย让孩子ได้รู้จักคำต่างๆที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อ帮助孩子เขียนเป็นเรื่องราวต่างๆได้
2. ช่วย让孩子รู้จักสะกดคำต่างๆได้ถูกต้อง
3. ช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้คำต่างๆได้กว้างขวางขึ้น
4. ช่วย让孩子ค้นคว้าและคิดหาคำใหม่ๆตามที่เด็กต้องการ

จะเห็นได้ว่า การสอนสะกดคำนั้นมีจุดมุ่งหมายที่จะฝึกให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้อง และสร้างเสริมความสามารถ รวมทั้งทักษะในการเขียนให้ถูกต้องรวดเร็ว ตลอดจนรู้จักใช้คำต่างๆในงานเขียนของตนได้อย่างกว้างขวางอีกด้วย

5. ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การออกเสียง และการสะกดคำ

ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 63) มีความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและสะกดคำว่า ครูพึงเข้าใจว่าความสามารถในการสะกดคำของเด็กนั้นจะเจริญขนานไปกับความสามารถในการอ่าน เด็กที่อ่านคล่อง การสะกดคำก็จะดีด้วย การที่จะให้เด็กที่อ่านหนังสือไม่คล่องมีความสามารถในการสะกดคำเท่าเทียมกับเด็กที่อ่านคล่องนั้นย่อมทำไม่ได้ รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 132) มีความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ในการสอนสะกดคำนั้นครูจำเป็นต้องหาวิธีชักจูงให้เด็กอยากเขียน อยากรู้คำใหม่ๆ และจดจำไว้ การวัดสิ่งแวดล้อมและหาวิธีกระตุ้นเร้าใจเด็กเป็นสิ่งสำคัญ เด็กที่อ่านได้มากเพราะจำตัวอักษรต่างๆได้สะกดตัวได้ ก็พร้อมที่จะเขียนและสะกดคำยากได้ ดังนั้นการอ่านก็ควรควบคู่ไปกับการเขียน เด็กที่จำเป็นต้องให้การอ่านหนังสือไม่ออกเพราะจำตัวอักษรไม่ได้ ก็ย่อมจะสะกดคำไม่ได้เป็นของธรรมดา ครูจำเป็นต้องให้การอ่าน การเขียนและการสะกดคำ สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันไป จะเห็นได้ว่าการสะกดคำกับการอ่านมีความสัมพันธ์สูง การศึกษาเกี่ยวกับเสียงของภาษาจะทำให้เด็กสะกดคำง่ายๆได้ถูกต้อง ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 60) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนออกเสียงเวลาสะกดคำว่าการสอนสะกดคำจะได้ผลต่อเมื่อครูสอนให้ออกเสียงการสอนเกี่ยวกับการผันอักษรจะเป็นการผันคนเดียว หรือให้ผันทั้งห้องโดยออกเสียงพร้อมกันนั้น เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการสะกด

คำ เพราะเด็กได้ฟังเสียง ได้เปล่งเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้นๆ ทำให้เด็กสะกดคำได้ไม่ผิดพลาด การสอนโดยให้นักเรียนผันอักษรนับว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้อง ควรนำมาใช้เพราะจะทำให้เด็กสะกดคำได้ดีที่สุด

เฟอร์เนส (Fernes 1960 : 46) อ้างถึงใน ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 60) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ ระหว่างการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงและการสะกดคำ โดยจัดแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม คือเด็กปกติ และกลุ่มเด็กหูหนวก ซึ่งเด็กทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความสามารถในการอ่านเท่ากัน ผลปรากฏว่า เด็กกลุ่มหูหนวกนั้นมีความสามารถในการสะกดคำดีกว่าเด็กปกติถึงร้อยละ 150

ความหมายของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้สื่อต่างๆ หลายชนิดเป็นองค์ประกอบเพื่อ ก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง ดังนั้นลักษณะของชุดฝึกทักษะจะเรียกว่าชุดการสอนกรมสามัญ ศึกษา (2540, หน้า 27) ได้ให้ความหมายของชุดการสอนว่า หมายถึง ระบบการผลิตและการนำเสนอ การสอนประสมที่สอดคล้องกับวิชาและหัวข้อมาช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นลักษณะ นั้นตากาศ (2543, หน้า 19) ได้ให้ ความหมายของชุดฝึกหรือชุดการสอนไว้ว่าชุดฝึกหรือชุดการสอนได้นำเอาสื่อการสอนหลายอย่าง มาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าเสริมซึ่งกันและกันอย่างมีระบบ สื่อการสอนอย่างหนึ่ง อาจสอนเพื่อเร้า ความสนใจในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกอย่างหนึ่งเพื่อ ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจผิด ปิยะพงษ์ สุริยะพรหม(2546, หน้า 63-64) ได้ ให้ความหมายของชุดฝึกหรือชุดการสอนว่า หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้สื่อต่างๆ หลาย ชนิดเป็นองค์ประกอบเพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง ลักษณะของชุดฝึกหรือชุดการสอนก็จะ แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการสร้างเพื่อให้ผู้ใช้บรรลุเป้าหมาย การเรียนที่วางไว้อย่างมี ประสิทธิภาพกล่าวโดยสรุป คือ ชุดฝึกหรือชุดการสอนเป็นการนำเสนอสื่อประสมต่างๆ มา ประกอบการเรียนการสอนเพื่อเร้าความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่

หลักการแนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกและแบบทดสอบ

ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก

ได้มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะไว้หลายท่าน ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543:1-2) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหา การปฏิบัติของนักเรียน นิยมใช้ใน กลุ่มภาษา ไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ และกล่าวอีกว่า ความสำคัญของการฝึกฝนว่า เมื่อครูได้สอนแนวคิด หลักการให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขึ้น

ต่อไปครูต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำและรวดเร็ว หรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อเกิดทักษะ นอกจากนี้แบบฝึกหัดยังเป็นสื่อการสอนทำขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนจนรู้และชำนาญ มีทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็น เครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถ นำความรู้ที่ได้ออกไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ควรปรับปรุง แก้ไขอย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และ พัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ รวมทั้งแบบฝึกยังเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่สร้าง ขึ้นมา เพื่อฝึกฝนทักษะนักเรียนหลังจากที่เรียนเนื้อหาไปแล้วช่วยทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดี ขึ้น ราะทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความเข้าใจ กว้างขวางมากขึ้น แบบฝึกทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน ถ้านักเรียนมีโอกาส และเป็นสื่อการเรียนให้ผู้เรียนได้ฝึก ปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เด็กเกิดทักษะ มีความแตกฉานในบทเรียน จะเห็นได้ว่าแบบ ฝึกหัดเป็น สิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ครูต้องให้แบบฝึกที่เหมาะสมเพื่อฝึกหลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนไป แล้วให้มีความรู้กว้างขวาง จึงถือว่าแบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำไปใช้จัด กิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ช่วยให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จ แบบฝึกเป็นสื่อที่ ใช้ในกิจกรรมการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่ง มีไว้ให้นักเรียนฝึกฝน เพื่อเพิ่มทักษะภายหลังที่นักเรียน ได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนปกติแล้ว แบบฝึกจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความรู้ความสามารถขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหาการปฏิบัติ ของนักเรียน นิยมใช้ในกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ นอกจากนี้ยังได้สรุปความสำคัญของการฝึกฝนว่า เมื่อ ครูได้สอนแนวคิด หลักการให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปครูต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำและรวดเร็ว หรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อเกิดทักษะ และ แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่ทำขึ้นมาเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนจนรู้และชำนาญ มี ทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนหรือ ผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถนำความรู้ที่ได้ออกไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็น เครื่องมือสำคัญที่ครูใช้ในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชา ต่าง ๆ

จากความหมายของแบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะที่ได้มีผู้กล่าวหรือสรุปไว้หลายคน ตามที่ระบุข้างต้นสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะหรือแบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึก ทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ

รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง แบบฝึกหัดจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อย ในการที่ช่วยเสริมสร้างทักษะให้ กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเร็วขึ้น ชัดเจน กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ จึงนับว่าเป็น เครื่องมือที่สำคัญที่ครูสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่จุดหมายได้อีกด้วย

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักจิตวิทยา และ นักการศึกษา ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้หลายท่าน ดังนี้ Good (1973:7) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง การทำให้เสร็จ (Accomplishment) หรือ ประสิทธิภาพทางด้าน การกระทำในทักษะที่กำหนดให้หรือ ในด้านความรู้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) การพัฒนาทักษะในการเรียน ซึ่งอาจ พิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนที่ได้จากกรมอบหมายงาน

Eysenck, Arnold and Mecili (1972:6) ได้ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่อาศัยความพยายามอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการ กระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็น ความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มา จากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกตหรือการตรวจการบ้าน หรือได้ในรูป ของเกรดในการเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อน และระยะเวลาานพอสมควร หรือ ได้จัด วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

Mehren (1976:73) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะและ สมรรถภาพของสมองด้านต่างๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชาซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์

มณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540 : 12) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จ ในการพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงาน ที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมากทั้ง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบ ที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของ คะแนน หรือเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการวัดหรือการทดสอบทั่วไป

เกษตรชัย และหิม (2542 : 13) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจความสามารถหรือความสำเร็จที่ผู้เรียนได้รับหลัง จากผู้เรียนรู้วิชาเหล่านั้นๆ แล้ว พิจารณาจากคะแนนสอบจากแบบสอบหรือการทำงานตามที่ครูกำหนด หรือทั้งสองอย่างรวมกัน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ ประกอบด้วย

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่ได้จากการเรียน ซึ่งเกิดจากการกระทำที่ต้องอาศัยความพยายามในการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะบุคคล การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของผู้เรียนแสดงออกในรูปของคะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเศรษฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาซึ่งได้จากผลการเรียน

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Bloom (1976:139) กล่าวว่า สิ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอยู่ 3 ประการ คือ

1.พฤติกรรมด้านความรู้และความคิด (Cognitive Entry Behaviors) หมายถึง ความรู้ความสามารถทักษะต่างๆ ของผู้เรียนที่มีมาก่อน

2.คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective Entry Characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน อยากรู้สิ่งใหม่ๆ ได้แก่ ความสนใจในวิชาเรียน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาและสถาบัน การยอมรับความสามารถของตนเอง เป็นต้น

3.คุณภาพทางการเรียนการสอน (Quality of Instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะได้รับ ได้แก่ การแนะนำการปฏิบัติและแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน เป็นต้น Bloom กล่าวว่า องค์ประกอบด้านจิตใจมีส่วนอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนปลายเทอม ร้อยละ 25% คุณภาพการสอนมีส่วนร่วมอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ร้อยละ 25% และ 3 ตัวแปร คือ ความรู้พื้นฐานในการเรียนองค์ประกอบทางด้านจิตใจและคุณภาพการสอนร่วมกัน มีส่วนอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนต้นเทอมร้อยละ 90 องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ของมนุษย์ โดยมนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกัน เนื่องจากปัจจัยมากมาย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วย (วิมาพร มาพบสุข, 2542 : 323-327)

1.ตัวผู้เรียน ได้แก่ ระบบประสาท วุฒิภาวะทางร่างกาย ทางอารมณ์และสังคม ความพร้อมประสบการณ์เดิม แรงจูงใจ ความบกพร่องทางกายบางประการ อารมณ์ อายุ เพศและสติปัญญา

2.บทเรียนหรือลักษณะของงาน ได้แก่ การวางเนื้อหาของบทเรียน การจัดความยากง่ายของบทเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน บทเรียนมีความหมาย ความยาวของบทเรียนและสิ่งรบกวน

3.วิธีการเรียนการสอน ได้แก่ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งความรู้เพิ่มเติม ผู้สอนมีวิธีการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนและการฝึกปฏิบัติภายหลังการสอน

4.ความสามารถในการถ่ายโอนการเรียนรู้

5.องค์ประกอบสำคัญจากสิ่งแวดล้อม ได้แก่สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ จิตวิทยาและวัฒนธรรมในสังคม

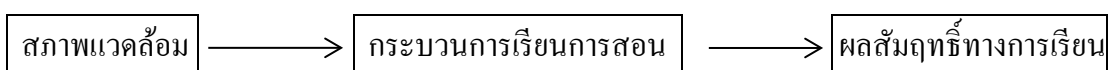
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนซึ่งเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน (ประภัสสร วงษ์ศรี, 2541 : 46)ประกอบด้วย

1. ผู้สอน ควรมีการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ อ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรียนที่สนใจให้มาก เป็นประสบการณ์ทางการเรียนการสอน ความรู้ของครูผู้สอน การถ่ายทอดความรู้ของคุณภาพการสอน อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย มีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน มีคุณธรรมและมีความยุติธรรม การจูงใจและการกระตุ้นเสริมแรงผู้เรียน ให้ความช่วยเหลือ และสามารถแก้ปัญหาให้กับนักเรียนได้ บรรยากาศในการสอนและสิ่งแวดล้อม

2. ผู้เรียน ได้แก่ พันธุกรรม เชื้อชาติ ปัญญา ความถนัด ความสนใจ อารมณ์ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา การปรับตัว แรงจูงใจ หลักสูตรหรือวิชาที่เรียน วัฒนธรรม ทัศนคติต่อสถาบันและผู้สอน บรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อม จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ องค์ประกอบด้านคุณลักษณะของครู เช่น ระดับการศึกษาของครูผู้สอน เจตคติต่อวิชาชีพของผู้สอน การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในวิชาที่สอน สุขภาพกาย สุขภาพจิต เป็นต้น องค์ประกอบทางครอบครัว เช่น สภาพความเป็นอยู่ การเลี้ยงดู ระดับการศึกษาของบิดามารดา เศรษฐกิจของครอบครัว องค์ประกอบทางการศึกษา ได้แก่ บุคลากร สื่อการสอน บรรยากาศในชั้นเรียน เป็นต้น องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสนใจเกี่ยวกับตนเอง สุขภาพร่างกาย เจตคติ การปรับตัว **ทฤษฎีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**

ในการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีผู้ให้ความสนใจศึกษารูปแบบและพัฒนารูปแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้หลายท่านดังนี้

1.รูปแบบการเรียนของสาเรง บุญเรืองรัตน์

ในปี ค.ศ.1978 สาเรง บุญเรืองรัตน์ (สาเรง บุญเรืองรัตน์, 2521 อ้างถึงในสุชาติ ขุนฤทธิ์เอียด, 2544 : 18) ได้ศึกษารูปแบบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนแสดงดังภาพประกอบ 2 ภาพประกอบที่ 2 แผนภูมิแสดงรูปแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ สาเรง บุญเรืองรัตน์

2. รูปแบบการเรียนรู้ในโรงเรียนของบลูม

ปี ค.ศ. 1976 บลูมได้เสนอรูปแบบการเรียนรู้ในโรงเรียน รูปแบบของบลูมให้แนวคิดสำคัญเกี่ยวกับตัวแปรบางตัวจากรูปการเรียนรู้ของแคร์โรล เช่น คุณภาพการสอน องค์ประกอบด้านจิตใจ หมายถึง ความสนใจในการเรียน แรงจูงใจในการเรียน ทักษะคิดที่มีต่อวิชาที่เรียน ฯลฯ องค์ประกอบด้านจิตใจมีส่วนอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนปลายเทอม ร้อยละ 25 ส่วนคำว่า คุณภาพการสอนนั้น บลูมพิจารณาจากกิจกรรมต่างๆ ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรม 4 อย่าง คือ การชี้แนะ การมีส่วนร่วม การเสริมแรง และการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียน คุณภาพการสอนมีส่วนอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 25 และ 3 ตัวแปรคือความรู้ความเข้าใจพื้นฐานในการเรียน องค์ประกอบด้านจิตใจและคุณภาพการสอนรวมกัน มีส่วนอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนสิ้นเทอม ร้อยละ 90 (Bloom, 1976 : 169 - 174)

ตามรูปแบบดังกล่าว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้รับอิทธิพลทางการเรียนจากกระบวนการเรียนการสอนและองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อม ตัวแปรที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนแบ่งออกเป็น 2 พวก คือ เวลาที่ใช้ในการเรียนกับคุณภาพการสอนส่วนตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมแบ่งออกเป็น 4 พวก คือ สิ่งแวดล้อมภายในชั้นเรียน การจัดระบบชั้นเรียน การจัดระบบโรงเรียนและสิ่งแวดล้อม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยภายในประเทศ

ทรง ฉิมศิริ (2555 : บทคัดย่อ) ได้วิจัย การพัฒนาเกมพัฒนาทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนวัดบึงลำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 14 คน ผลการวิจัยพบว่า ค่าประสิทธิภาพของเกมพัฒนาทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.71/82.87 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้เกมพัฒนาทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พบว่าจะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .05 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อเกมพัฒนาทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจเท่ากับ 4.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.58 ซึ่งมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

นวลทิพย์ มหามงคล (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการสะกดคำของนิสิตชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนวิชา 0115241 การเขียนเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2552 โดยใช้กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยเป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 0115241 การเขียนเบื้องต้น มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2552 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 67 คน ผู้วิจัยได้เริ่มด้วยการให้นิสิตทำข้อสอบก่อนเรียน (pre-test) แล้วให้นิสิตเรียนรู้กฎการสะกดคำโดยใช้การสอนการสะกดคำตามแนวคิดของ เจมส์เชพเพิร์ด (James Shepherd : 1995) แล้วให้นิสิตทำข้อสอบหลังเรียน (post-test) และทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสะกดคำของนิสิตระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้ผลการศึกษาพบว่า หลังจากจัดการเรียนการสอนโดยใช้การสอนแบบการสะกดคำตามแนวคิดของ เจมส์เชพเพิร์ด พบว่า นิสิตมีการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการสะกดคำภาษาอังกฤษสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 83.58 และผ่านเกณฑ์ในระดับดีมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 ปีการศึกษา 2560 มีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มเลือก จำนวน 30 คน

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. ชุดฝึกการสะกดจากหนังสือ Standard English Grammar ของสำราญ คำยิ่ง
2. แบบทดสอบการสะกดคำ

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะการสะกดคำ
2. กำหนดคำที่ใช้ฝึกการสะกดคำ
3. นำแบบบันทึกผลที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ความถูกต้องเหมาะสมทางด้านภาษา จากนั้นนำแบบสอบถามไปปรับปรุงหรือแก้ไขถ้อยคำ และเรียงลำดับเรื่องของแบบสอบถามให้เหมาะสม ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
4. นำแบบบันทึกผลที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน
5. นำผลของการทดสอบมาหาค่าร้อยละ
6. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. สร้างและกำหนดรูปแบบการพัฒนาทักษะการสะกดคำและแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการสะกดคำ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.1 แจกตารางเทียบพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษให้นักเรียนศึกษาพร้อมทั้งอธิบายประกอบ

1.2 ทบทวนความรู้เกี่ยวกับการสะกดคำที่มีสระ 4 ประเภท คือ สระเดี่ยว สระผสม สระผสมพยัญชนะ และสระชั้นพยัญชนะ

1.3 นักเรียนทำแบบฝึกชุดที่ 1 ได้แก่ การเทียบอักษรอังกฤษกับอักษรไทย

1.4 นักเรียนทำแบบฝึกชุดที่ 2 ได้แก่ พยัญชนะผสมในภาษาอังกฤษ

1.5 นักเรียนทำแบบฝึกชุดที่ 3 ได้แก่ สระเดี่ยวและสระผสมในภาษาอังกฤษ

1.6 นักเรียนทำแบบฝึกชุดที่ 4 ได้แก่ การเทียบสระอังกฤษตามเสียงสระไทย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย / การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการคำนวณค่าสถิติ โดยหาค่าสถิติต่างๆ ดังนี้

1. ข้อมูลผลการประเมินผลการสะกดคำของนักศึกษา หาค่าร้อยละ(Percentage)

ใช้สูตร คักรินทร์ สุวรรณโรจน์ และคณะ (2538)

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{x}{N} \times 100$$

เมื่อ X แทน คะแนนที่ได้

N แทน คะแนนเต็ม

2. ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ค่า T-test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา โดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ใช้แบบบันทึกผลการสะกดคำภาษาอังกฤษในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งได้ทำการบันทึกผลกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนและในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ดังนี้

X	แทน	ค่าเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนประชากร หรือกลุ่มตัวอย่าง
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน F-distribution

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

จำนวนค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ

คะแนนโดยใช้ชุดฝึก	N	X	SD	T-test	Sig
คะแนนก่อนใช้ชุดฝึก	30	13.97	1.63	10.9620	0.0000
คะแนนหลังใช้ชุดฝึก	30	16.27	1.62		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า จากการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ มีคะแนนก่อนการใช้ชุดฝึก มีค่าเฉลี่ย 13.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.63 ($X=13.97$, $SD = 1.63$) และคะแนนหลังการใช้ชุดฝึก มีค่าเฉลี่ย 16.27 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.62 ($X= 16.27$, $SD = 1.62$) จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนใช้และหลังใช้ชุดฝึก มีค่า T-test เท่ากับ 10.9620 และค่า Sig เท่ากับ 0.0000 พบว่าคะแนนหลังการใช้ชุดฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 แสดงว่า จากการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ (1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้ชุดฝึกกับหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ จำนวน 49 คน และกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/5 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินการสะกดคำซึ่งมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ คะแนนก่อนการใช้ชุดฝึกการสะกด และ คะแนนหลังการใช้ชุดฝึกการสะกด การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างมาทำแบบทดสอบหลังเลิกเรียนแล้วจดบันทึกคะแนนที่ได้เป็นรายบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า T-test

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. คะแนนการทดสอบทักษะการสะกดคำของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการมาใช้ชุดฝึกการสะกดคำ

1.1 คะแนนการทดสอบก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีจำนวนคนที่มีคะแนนการทดสอบตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.68

1.2 คะแนนการทดสอบหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน มีจำนวนคนที่มีคะแนนการทดสอบตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้ชุดฝึกกับหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษปรากฏว่าก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำนักศึกษากลุ่ม

ตัวอย่างเพียง 8 คน เท่านั้นที่มีคะแนนที่มีคะแนนตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 26.68 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 30 คนที่สุ่มมาทำการทดสอบ แต่หลังจากที่ใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไปได้เพิ่มจำนวนไปถึง 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 30 คน แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความก้าวหน้าในทักษะการสะกดคำคิดเป็นร้อยละ 63.33 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาทักษะการสะกดคำศัพท์ได้

งานวิจัยนี้สรุปว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้กฎการสะกดคำของ สำนวน คำยืม ทำให้กลุ่มตัวอย่างเพิ่มระดับความสามารถในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เมื่อสะกดคำได้ดี กลุ่มตัวอย่างจะสามารถใช้ทักษะการสะกดคำนี้ในการอ่านและเขียนเพื่อสื่อความได้ถูกต้อง รวดเร็ว แม่นยำขึ้นต่อไป

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า การวิจัยเรื่องการพัฒนาการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการโดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบการสะกดคำเป็นตัวแทนทดสอบผล โดยได้ทำการทดสอบสองครั้ง คือ ทดสอบก่อนการใช้ชุดฝึกการสะกดคำ และทดสอบหลังการใช้ชุดฝึกการสะกดคำ แล้วนำผลของทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้การหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า T-test ผลปรากฏว่าจากการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ มีคะแนนก่อนการใช้ชุดฝึก มีค่าเฉลี่ย 13.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ($X=13.97$, $SD = 1.63$) และคะแนนหลังการใช้ชุดฝึก มีค่าเฉลี่ย 16.27 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.62 ($X= 16.27$, $SD = 3.471.62$) จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนใช้ และหลังใช้ชุดฝึก มีค่า T-test เท่ากับ 10.9620 และค่า Sig เท่ากับ 0.0000 พบว่าคะแนนหลังการใช้ชุดฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 แสดงว่า จากการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการฝึกทักษะการสะกดคำศัพท์หากผู้เรียนสามารถได้ยินเสียงและเห็นตัวอย่างจากเจ้าของภาษาที่มาจากสื่อต่างๆทำให้ผู้เรียนมองภาพออกและสามารถเลียนแบบพฤติกรรมการสะกดคำศัพท์และฝึกฝนให้มีความสามารถในระดับที่ดีขึ้นกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลการฝึกสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกการสะกดคำเพื่อนำไปพัฒนาด้านการสะกดคำภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น